

EVROPSKÁ KOMISE

V Bruselu dne 26.3.2014
C(2014) 1781 final

Vážený pane předsedo,

Komise by ráda poděkovala Senátu za jeho odůvodněné stanovisko k návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady o Agentuře Evropské unie pro justiční spolupráci v trestních věcech (Eurojust) {COM(2013) 535 final} a omlouvá se za opožděnou odpověď.

Komise sdílí názor vyjádřený v 2. bodě usnesení, podle něhož efektivní využívání Eurojustu závisí především na způsobu nastavení fungování vnitrostátního systému a jeho interakci s touto agenturou. Zapotřebí je však i vhodná regulace činnosti Eurojustu. Článek 85 Smlouvy o fungování Evropské unie poskytuje jasný právní základ pro regulaci činnosti Eurojustu. Podle tohoto právního základu může být činnost Eurojustu regulována pouze na unijní úrovni.

Senát je toho názoru, že předchozí reforma Eurojustu dosud nebyla plně implementována, takže nebylo možno vyhodnotit její výsledky. Na základě rozhodnutí o Eurojustu měly členské státy právem stanovenou povinnost provést nezbytné změny do 4. června 2011. Během přípravy tohoto návrhu Komise rovněž zadala k vypracování rozsáhlou studii týkající se fungování Eurojustu, v rámci níž proběhly konzultace s vnitrostátními odborníky a zástupci Eurojustu. Z těchto konzultací jasně vyplynulo, že k dalšímu posílení Eurojustu bude zapotřebí dalších opatření, zejména ve vztahu k posílení jeho řídicích struktur. V důsledku úzké provázanosti Eurojustu a Úřadu evropského veřejného žalobce by kromě toho návrhy směřující k posílení Eurojustu a ke zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce měly být vypracovány a předloženy společně.

Senát dále ve 4. bodě usnesení rozvádí názor, podle něhož Komise neposkytla podložené odůvodnění návrhu z hlediska zásady subsidiarity.

Na základě čl. 5 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii podle zásady subsidiarity jedná Unie v oblastech, které nespádají do její výlučné pravomoci, pouze tehdy a do té míry, pokud cílů zamýšlené činnosti nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy na úrovni ústřední, regionální či místní, ale spíše jich, z důvodu jejího rozsahu či účinků, může být lépe dosaženo na úrovni Unie.

Hlavním cílem návrhu je další zvýšení operativní účinnosti Eurojustu. Návrh se proto omezuje pouze na regulaci prvků fungování Eurojustu na ústřední úrovni, a nikoli na úrovni orgánů členských států. Návrh se tudíž zabývá otázkami, které mají výlučně unijní charakter a nelze je upravit ani řešit jinými prostředky, které by přijaly jednotlivé členské státy na vnitrostátní úrovni.

Hlavním účelem návrhu tak není posílení úlohy Komise v rámci fungování Eurojustu, jak je uvedeno ve 4. a 5. bodě usnesení, ale zvýšení jeho operativní účinnosti ve prospěch členských států. Skutečnost, že je Komise zapojena do řídicí struktury agentury je plně v souladu se společným přístupem týkajícím se agentur, který byl v roce 2012 sjednán mezi Evropským

*Vážený pan Milan ŠTĚCH
předseda Senátu Parlamentu ČR
Valdštejnské náměstí 17/4
118 01 PRAHA 1
Česká republika*

parlamentem, Radou a Komisí. Navrhovaná úloha Komise by se omezila na schůze kolegia, které mají správní povahu. Schůzi kolegia týkajících se operativních hledisek by se účastnili pouze národní členové.

Vzhledem k pravomocím národních členů a odchylně od názorů vyjádřených v 6. bodě usnesení návrh zachovává koncepci, podle níž národní členové Eurojustu jednají z titulu svých vnitrostátních funkcí veřejných orgánů členských států. Navrhované nařízení by jim nepřiznávalo nové pravomoci, avšak vyžadovalo by, aby vnitrostátní orgány zajistily, že do Eurojustu bude jmenován národní člen, který disponuje pravomocemi uvedenými v navrhovaném nařízení. Podle názoru Komise jsou pravomoci národního člena, které jsou uvedeny v článku 8 navrhovaného nařízení, minimálními pravomocemi nezbytnými k tomu, aby národní člen mohl účinně vykonávat své koordinační a podpůrné funkce.

U prvního ze tří problémů uvedených v 7. bodě došlo zřejmě k nesprávnému pochopení znění návrhu, neboť žádné omezení kontroly státních orgánů nad dalším předáváním osobních údajů předaných Eurojustu navrženo nebylo – tato zásada je uvedena v čl. 38 odst. 4 navrhovaného nařízení.

Pokud jde o vymezení působnosti mezi Úřadem evropského veřejného žalobce a Eurojustem, mělo by být vyjasněno, že Úřad evropského veřejného žalobce by podle návrhu Komise disponoval výlučnou působností ve věcech trestných činů poškozujících finanční zájmy Unie. Eurojust by pak ani v takových trestních věcech působnost neměl. Avšak v případech poškozujících finanční zájmy Unie, které rovněž poškozují zájmy členského státu, článek 13 návrhu, který se týká zřízení Úřadu evropského veřejného žalobce, umožňuje, aby u těchto trestných činů došlo ke zpětnému přenesení působnosti na vnitrostátní orgány. V těchto případech však může být zapotřebí, aby Eurojust vykonával koordinační roli, a proto jsou trestné činy poškozující finanční zájmy Unie zařazeny v příloze 1, v níž jsou uvedeny trestné činy v působnosti Eurojustu.

Pokud jde o třetí problém uvedený v 7. bodě, Komise by chtěla zdůraznit, že návrh by nevedl k osamostatnění Eurojustu v oblasti spolupráce se třetími státy. Návrh naopak usiluje o to, aby byly mezinárodní vztahy Eurojustu uvedeny do souladu s příslušnými ustanoveními Smlouvy o fungování Evropské unie (Hlava V, článek 216 a dále), jež v případě sjednávání mezinárodních dohod zavazujících Unii přiznávají výlučnou úlohu radě a Komisi, zatímco stávající rozhodnutí o Eurojustu této agentuře umožňuje, aby uzavírala mezinárodní dohody samostatně.

Komise doufá, že tímto vysvětlením dostatečně odpověděla na připomínky Senátu, a těší se na další pokračování vzájemného politického dialogu.

S úctou

Maroš Šefčovič
místopředseda